

Eva Meislová S Maminkou Štěpánkou Böhmovou

Na tomto obrázku jsem já a moje maminka Štěpánka Böhmová. Fotka byla pořízena v Táboře po 2. světové válce během našich pravidelných nedělních vycházek.

Před válkou i po válce jsem chodívala o nedělích s maminkou na procházky po moc krásné dlouhé cestě lesem. Když byl před válkou ještě naživu tatínek, říkával mamince, že jde do kavárny, aby za ním přišla. Takže my jsme se procházely tak do čtyř odpoledne a ona pak šla ještě za tátou do kavárny. Maminka byla velice elegantní, ráda se hezky oblékala, dokonce měla osobního krejčího v Praze.

S mým budoucím manželem Jiřím Meislem (se kterým jsem začala chodit v patnácti letech) jsme rádi chodívali tancovat. O víkendech jsme s sebou obvykle brali Marcelu a Zuzanu, dcery Jirkova bratra Richarda. Jednou za měsíc jsme jezdívali do Prahy, protože jsme měli sezónní lístky do třech tamních divadel.

Jiří s Richardem se rozhodli obnovit po válce velkoobchod s cukrovinkami po rodičích. Neměli moc peněz, ale Orion, továrna na cukrovinky, jim dala úvěr na zboží na jméno jejich otce, takže jsme

začali. Já jsem byla s nimi zaměstnaná, maminka byla doma a vařila nám a hospodařila.

V dubnu 1946 jsme měli dvojitou svatbu: já s Jirkou a Richard s Martou, která byla Židovka a za holokaustu přišla o manžela. Svatba se konala na den rok poté, kdy mě osvobodili. Neuvědomila jsem si to, dokud jsem nedostala telegram s blahopřáním od svých někdejších spoluvězeňkyň.

Pak jsme bydleli v jednom domě s Richardem, jeho ženou a jejich dvěma dcerami. My jsme tedy měli ten obchod s cukrovinkami, prodávali jsme je malým obchodníkům. Měli jsme Tatrovku auto a závozníka. Docela jsme prosperovali, ale nadřeli jsme se tam tedy dost. Musela jsem být v obchodě nebo kanceláři celý den. Když nám ho komunisti v roce 1948 znárodnili, byla jsem vlastně ráda, že jsem se ho zbavila.